

[Gert Petersen]

heller ikke her enig i nogle af de betragtninger, som man kommer med fra Rigsrevisionens side. Jeg er ganske enig med hr. Arne Melchior, som sagde, at der er ingen dokumenter udefra, der skal bestemme – bortset fra grundloven, det er vores afgørende fundament – hvad Folketinget skal mene. Vi forholder os kritisk hele vejen rundt både til kammeradvokaten, til Rigsrevisionen, til hvem det end måtte være.

Ligesom jeg ikke er enig med justitsministeren i, at man bare skal opretholde status quo, men give det et lovgrundlag, så er jeg heller ikke enig i den betragtning, som, så vidt jeg kan læse ud af Rigsrevisionens redegørelse, og som hr. Tom Behnke citerede, går ud på, at gebyrer slet og ret kun må dække omkostningerne. Det kan Folketinget indrette ganske, som Folketinget vil.

Det er ikke så længe siden, Folketinget vedtog en lov – i vores gruppe efter en lidt ophidset debat, men vi stemte for den – om fiskekort, hvor gebyret, så vidt jeg husker, blev sat til 100 kr. Alle lystfiskere betaler 100 kr. om året, men jeg er helt sikker på, at det koster ikke det beløb, der kommer ind, at fremstille og administrere disse fiskekort. Formålet var jo, at man ville samle en fond til fremme af fiskeriets muligheder, og vi står altså suverænt.

Jeg mener, at når det drejer sig om gebyrer, som vi taler om her, må man skelne mellem, hvad der forekommer os – og det er et subjektivt skøn, det erkender jeg – at være helt naturlige rettigheder for borgerne, og hvad der ikke er. Man kan ikke nægte dem det, men det koster noget at administrere det, og omkostningerne ved administrationen må de borgere dække, der nyder godt af disse rettigheder.

Det kan dreje sig om køreprøver, kørekort og registrering af motorkøretøjsforsikringer. Der kan nævnes en række andre eksempler, men Folketinget må have ret til at bruge gebyrpolitikken som et led i det, der med et moderne ord kaldes adfærdspåvirkning. Det gør vi i andre henseender, når det drejer sig om takstpolitik. Vi gør det ved at lægge ekstra afgifter på bestemte nydelsesmidler, ved den politik, som vi fører på miljøområdet, hvor vi har miljøafgifter, der skal påvirke folks adfærd.

Derfor kan jeg ikke have noget imod, at man f.eks. sætter en særlig høj takst for autorisation af vagtvirksomhed, hvor man må begrænse, at man ikke får alt for mange fuseraster ind i så-

danne foretagender, eller at man vil have en ret høj betaling for våbentilladelse. Jeg har ikke noget imod, at man har afgift på virksomheder, der fremstiller krigsmateriel, eller at man har afgift på tilladelse til dyreforsøg, på kreditoplysningsbureauer og edb-servicebureauer og en række andre ting, og at afgifterne er betydelig højere end det, det koster at administrere det.

Man må foretage en sådan skelnen mellem, hvor man vil holde sig til det omkostningsbestemte, hvor der vil være tale om indlysende rettigheder for borgerne, og hvor vi har en interesse i at begrænse anvendelsen af rettighederne.

Når det drejer sig om rejsepas, må taksten allerhøjest være, hvad det koster at fremstille og administrere passene, fordi det er en indlysende ret for alle borgere at have et pas. Man kan også diskutere, om det skulle være helt gratis at få et pas. Men jeg vil kunne leve med, at man holder sig til det omkostningsbestemte beløb, netop fordi der her er tale om noget, som alle borgere må have ret til.

Jeg tror, det er vigtigt at få en diskussion om gebyrpolitikken ud fra mere overordnede synspunkter, og det har vi en lejlighed til her, når vi skal se nærmere på lovforslaget. Vi vil fra SF's side gå ind i udvalgsarbejdet på baggrund af sådanne overordnede synspunkter og så i øvrigt vende tilbage til lovmedholdelighedsdebatten senere. Jeg er helt sikker på, at der kommer en senere lejlighed.

Tom Behnke (FP):

I adskillige år har regeringen handlet i strid med gældende lovgivning og herunder specielt grundloven. I 1989 stillede fru Pia Kjærsgaard et spørgsmål vedrørende gebyrsagen, men får et svar, der ikke indeholder den ringeste antydning af, at der er problemer i sagen, og dette til trods for at ombudsmanden netop i 1989 gør Justitsministeriet opmærksom på, at det ikke er lovligt at opkræve gebyrer, der er større end de faktiske omkostninger ved den enkelte serviceydelse. Ombudsmanden nævner endda, at selv en overskridelse på bare 15 pct. vil være betænkelig. Ikke desto mindre fortsætter ministeriet med at opkræve gebyrer på bl.a. nummerplader, hvor overskridelsen i forhold til de faktiske udgifter er mere end 800 pct.